

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 9 marca 2016 r. Sąd Rejonowy w Kutnie Wydział IV Pracy oddalił powództwo P. A. (1) w sprawie przeciwko Zakładowi Karnemu w G. o przywrócenie dotychczasowych warunków płacy w postaci dodatku służbowego i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 60,00zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

P. A. (1) pełnił służbę w Zakładzie Karnym w G. na stanowisku starszego asystenta w Ambulatorium z Izłą (...).

Na podstawie rozkazu personalnego powodowi P. A. (1) z dnia 26 lutego 2015 roku powierzono pełnienie obowiązków kierownika ambulatorium w Zakładzie Karnym w G. na okres od dnia 01 marca 2015 roku do dnia 31 sierpnia 2015 roku.

W związku z powyższym pismem z dnia 26 lutego 2015 roku ustalono, iż powodowi od dnia 01 marca 2015 roku przysługiwało następujące uposażenie:

1. zasadnicze w kwocie 2.942zł,
2. wysługa 10% w kwocie 295zł,
3. stopień w kwocie 1.355zł,
4. dodatek służbowy w kwocie 900zł.

Rozkazem personalnym z dnia 27 maja 2015 roku powód został odwołany z dniem 31 maja 2015 roku z pełnienia obowiązków na stanowisku kierownika ambulatorium z izbą chorych w Zakładzie Karnym w G..

Odwołanie powoda z pełnienia obowiązków kierownika ambulatorium miał związek z przedłużającą się niezdolnością do pracy i niemożnością wykonywania powierzonych obowiązków.

W związku z powyższym pismem z dnia 27 maja 2015 roku ustalono, iż powodowi od dnia 01 czerwca 2015 roku przysługiwało następujące uposażenie:

1. zasadnicze w kwocie 2.690zł,
2. wysługa 15% w kwocie 404zł,
3. stopień w kwocie 1.355zł,
4. dodatek służbowy w kwocie 900zł.

Ponadto pismem z dnia 27 maja 2015 roku obniżono powodowi dodatek służbowy od dnia 01 czerwca 2015 roku do kwoty 550zł.

W okresie wydania powyższych pism powód przebywał na zwolnieniu lekarskim.

Obniżenie uposażenia było związane z odwołaniem z pełnienia obowiązków kierownika ambulatorium. Uposażenie powoda po odwołaniu wróciło do wysokości otrzymywanej na stanowisku starszego asystenta, jakie powód zajmował przed powierzeniem pełnienia obowiązków kierownika.

Orzeczeniem z dnia 06 lipca 2015 roku powód został uznany za trwale niezdolnego do służby w Służbie Więziennej.

Stosunek służbowy powoda ustał z dniem 23 lipca 2015 roku.

W oparciu o tak ustalony, niesporny, stan faktyczny sprawy Sąd Rejonowy uznał powództwo za bezzasadne i podlegające oddaleniu w całości.

W pierwszej kolejności Sąd zwrócił uwagę, iż strona powodowa sprecyzowała ostatecznie żądanie pozwu jako przywrócenie powodowi dotychczasowych warunków płacy w wyniku odwołania się od pisma z dnia 27 maja 2015 roku o obniżeniu dodatku służbowego do kwoty 550zł z ustalonego poprzednio w wysokości 900zł.

Odnosząc się do powyższej kwestii Sąd wskazał, iż stosunek służbowy funkcjonariusza służby więziennej nie jest stosunkiem pracy i jest regulowany przez przepisy ustawy z dnia 09 kwietnia 2010 roku o Służbie Więziennej (tekst jednolity Dz. U. poz. 1415 z 2014 z późn. zm.). Na mocy przepisu art. 220 wskazanej ustawy sądom powszechnym rozpoznającym sprawy z zakresu prawa pracy poddano do rozstrzygnięcia spory o roszczenia ze stosunku służbowego funkcjonariuszy w sprawach niewymienionych w art. 218 ust. 1 i art. 219 ust. 1 i 2 tej ustawy. Sprawy te dotyczą zatem spraw rozstrzyganych w formie pisemnej (art. 217 ust. 1) nie wymienionych we wskazanych przepisach.

Art. 218 ust. 1 wskazuje, iż w formie decyzji rozstrzyga się sprawy dotyczące:

- 1)zwolnienia ze służby,
- 2)przeniesienia z urzędu do pełnienia służby w innej jednostce organizacyjnej,
- 3)przeniesienia na niższe stanowisko służbowe,
- 4)zawieszenia w czynnościach służbowych.

Co do powyższych spraw przysługuje prawo odwołania do wyższego przełożonego a następnie odwołanie do sądu administracyjnego (ust. 2 i 5).

Z kolei art. 219 ust. 1 wskazuje, iż w formie rozkazu personalnego rozstrzyga się sprawy wynikające z podległości służbowej, dotyczące:

- 1)powoływania oraz mianowania na stanowiska służbowe,
- 2)odwoływania oraz zwalniania ze stanowisk służbowych i przenoszenia do dyspozycji,
- 3)nadawania stopni Służby Więziennej,
- 4)delegowania do czasowego pełnienia służby w innej jednostce organizacyjnej,
- 5)oddelegowania do wykonywania zadań służbowych poza Służbą Więzienną w kraju lub poza granicami państwa,
- 6)powierzenia obowiązków służbowych na innym stanowisku służbowym.

Zgodnie z ust. 2 formę rozkazu personalnego stosuje się również do stwierdzania wygaśnięcia stosunku służbowego. Jednocześnie art. 219 ust. 3 wskazuje, iż od rozkazu personalnego odwołanie nie przysługuje.

W związku z powyższym Sąd Rejonowy uznał, że pisma ustalające wysokość uposażenia funkcjonariusza w tym dotyczące ustalenia dodatku służbowego są poddane kontroli i rozstrzygnięciu sądom pracy. Powód miał zatem prawo złożyć odwołanie od obniżeniu mu dodatku służbowego dokonanego pismem z dnia 27 maja 2015 roku i w tym zakresie bezspornie przysługuje mu droga sądowa. Powstaje oczywiście w tym miejscu jakie okoliczności podlegają badaniu sądu pracy w takiej sprawie i czy znajdują tu odpowiednie zastosowanie przepisy kodeksu pracy w szczególności art. 42 dotyczący wypowiedzenia zmieniającego lub art. 41 dotyczący ochrony pracownika przed wypowiedzeniem (w tym wypowiedzeniem zmieniającym w okresie usprawiedliwionej nieobecności w pracy).

Rozważając powyższe kwestie Sąd zważył, że funkcjonariusz służby więziennej nie jest pracownikiem w rozumieniu przepisów kodeksu pracy zaś jego stosunek służbowy podlega odrębnym unormowaniom regulowanym właśnie przepisami o Służbie więziennej. Tym samym nie ulega wątpliwości, iż ewentualne zastosowanie przepisów kodeksu pracy do stosunku służbowego funkcjonariusza będzie mogło nastąpić wyłącznie w sytuacji, gdy przepisy tej ustawy będą odsyłały w pewnym zakresie do unormowań właściwych dla pracowników powszechnych. Z ustawy o służbie więziennej wynika, iż ustawodawca wskazał odesłania jedynie w kilku sytuacjach dotyczących bezpiecznych i higienicznych warunków służby (art. 117), sprawach dotyczących udzielania zwolnień od zajęć służbowych oraz sposobu usprawiedliwiania nieobecności w służbie w zakresie nieuregulowanym niniejszą ustawą (art. 152), w zakresie mobbingu (art. 157 ust. 4) i uprawnień związanych z rodzicielstwem (art. 165). Brak jakiegokolwiek odesłania do przepisów art. 41, 42 czy też 45 kodeksu pracy oznacza, iż w sprawach dotyczących obniżania uposażenia (w tym dodatku służbowego) w ogóle nie znajdują one zastosowania. Tym samym, w ocenie Sądu Zakład Karny w G. dokonując obniżenia dodatku służbowego powoda nie był zobowiązany do stosowania procedury wynikającej z art. 42 k.p. dotyczącego wypowiedzeń zmieniających, jak również mógł dokonać tego obniżenia również w okresie usprawiedliwionej nieobecności funkcjonariusza nie naruszając w tym zakresie art. 41 kodeksu pracy, który w ogóle nie znajduje tu zastosowania.

Sąd uznał też, iż niniejsza sprawa nie jest również sprawą ze stosunku pracy a jedynie sprawą związaną ze stosunkiem pracy i oddaną do rozstrzygnięcia sądu powszechnego z mocy przepisu szczególnego (art. 1 k.p.c. w zw. z art. 476 § 1 p. 1 k.p.c.), co oznacza pod względem materialnoprawnym konieczność analizy prawidłowości działania pozwanego pod względem przepisów ustawy o służbie więziennej nie zaś pod względem naruszenia przepisów kodeksu pracy, które nie znajdują tu zastosowania. Analizując pod tym względem prawidłowość działania pozwanego Sąd stwierdził, iż obniżenie dodatku służbowego było prawidłowe zaś odwołanie powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Z materiału dowodowego wynika bowiem, iż powód pełniąc służbę na stanowisku starszego asystenta uzyskiwał dodatek służbowy w kwocie 550 zł. przyznany pismem z dnia 07 listopada 2014 roku. W związku z powierzeniem mu pełnienia obowiązków kierownika ambulatorium od dnia 01 marca 2015 roku dodatek ten został zwiększony do kwoty 900 zł. Następnie powód rozkazem personalnym z dnia 27 maja 2015 roku został odwołany z pełnienia obowiązków kierownika ambulatorium. Zdaniem Sądu pozwany zachował w tym zakresie pełną prawidłowość formalną albowiem zgodnie z art. 83 ust. 1 kierownik jednostki może powierzyć funkcjonariuszowi pełnienie obowiązków służbowych na innym stanowisku na czas do 12 miesięcy. W takiej sytuacji, a więc powierzenia pełnienia obowiązków uposażenie funkcjonariusza nie może zostać jedynie obniżone, natomiast oczywistym jest, iż może zostać zwiększone co miało miejsce w przypadku powoda zarówno w zakresie uposażenia zasadniczego (z kwoty 2.690 zł. do kwoty 2.942 zł.), jak i dodatku służbowego (z kwoty 550 zł. do kwoty 900 zł.). Nie ulega również wątpliwości, iż powierzenie pełnienia obowiązków na innym stanowisku, jak i odwołanie z ich zajmowania następuje w drodze rozkazu zgodnie z art. 219 ust. 1 p. 1 ustawy o służbie więziennej. Oznacza to, iż czynności podjęte w formie rozkazu nie podlegają w ogóle możliwości odwołania zarówno w drodze służbowej, jak i sądowej czy to przed sądem administracyjnym czy powszechnym. Następnie powód rozkazem personalnym z dnia 27 maja 2015 roku został odwołany z pełnienia obowiązków kierownika ambulatorium z dniem 31 maja 2015 roku. Odwołanie powoda samo w sobie również nie było czynnością zaskarżalną. Pomimo, że pozwany nie był zobowiązany do podania w tym zakresie przyczyn odwołania (brak podstaw do stosowania przepisu art. 30 § 4 kodeksu pracy), to z materiału dowodowego wynika, iż decyzja ta miała swoje podstawy faktyczne związane z długotrwałą nieobecnością powoda w pracy potwierdzoną również ostatecznie orzeczeniem o niezdolności do służby w służbie więziennej. Tym samym w ocenie Sądu Rejonowego pozwany miał podstawy zarówno formalne jak i faktyczne do odwołania powoda z pełnienia obowiązków kierownika ambulatorium. Zdaniem Sądu oczywistym wydaje się również, iż wskutek odwołania powoda doszło do obniżenia zarówno jego uposażenia zasadniczego jak i dodatku służbowego do kwot, jakie otrzymywał na stanowisku poprzednim, a więc starszego asystenta. Działanie pozwanego w tym zakresie miało swoje podstawy zarówno prawne jak i faktyczne. Zdaniem Sądu nie ma podstaw do uznania, że Zakład Karny w G. naruszył w tym zakresie przepisy normujące sposób ustalania i wysokości uposażenia funkcjonariuszy służby więziennej, a więc art. 57 i 58 ustawy oraz przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 stycznia 2011 r. w sprawie dodatków o charakterze stałym do uposażenia zasadniczego funkcjonariuszy Służby Więziennej (tekst jednolity Dz. U. poz. 278 z 2013). Obniżone

uposażenie powoda w postaci wynagrodzenia zasadniczego i dodatku służbowego było w pełni prawidłowe i nie zostało obniżone w stosunku do poprzednio zajmowanego stanowiska służbowego starszego asystenta. Tym samym w ocenie Sądu zarówno ustalenie wysokości uposażenia dokonane pismem z dnia 27 maja 2015 roku co do wszystkich składników uposażenia (k: 5 odwrót) jak i obniżenie dodatku służbowego również dokonane w formie pisemnej w dniu 27 maja 2015 roku było prawidłowe zarówno pod względem formalnym jak i merytorycznym. Brak przy tym jakichkolwiek podstaw do stosowania w tym zakresie norm kodeksu pracy w szczególności nadawania formie pisemnej określonej art. 217 ust. 1 formy wypowiedzenia zmieniającego określonego normami kodeksu pracy, w szczególności przepisami art. 30, 41, 42 czy 45. Stosunek służby funkcjonariusza służby więziennej nie jest bowiem – co już podnoszono - stosunkiem pracy, nie stosuje się więc do niego przepisów kodeksu pracy poza wyraźnie wymienionymi w jej treści, a powołanymi już we wcześniejszej części uzasadnienia.

W ocenie Sądu Rejonowego powództwo jest tym samym pozbawione podstaw faktycznych oraz prawnych i podlega oddaleniu w całości.

Sąd wywiódł przy tym, iż nie ma podstaw do badania ewentualnej sprzeczności przepisów ustawy o służbie więziennej z Konstytucją z uwagi na odmienne zróżnicowanie sytuacji funkcjonariuszy w porównaniu do sytuacji pracowników i norm kodeksu pracy jak również z uwagi na brak możliwości odwoływania się funkcjonariuszy od rozkazów zgodnie z art. 219 ust. 3 ustawy i zwrócenia się w tym zakresie z odpowiednim pytaniem do Trybunału Konstytucyjnego. Sąd I instancji nie znalazł bowiem podstaw do uznania, iż wskazany przepis może być niezgodny z Konstytucją i stosując zasadę domniemania zgodności z ustawą zasadniczą zastosował normę tego przepisu zgodnie z jego brzmieniem. W pierwszej kolejności Sąd wskazał, że Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie wypowiadał się w kwestii interpretacji konstytucyjnych zasad równości i zakazu dyskryminacji. Trybunał opowiadał się przeciwko takiej uproszczonej interpretacji tej zasady zakładającej jednakowe traktowanie funkcjonariuszy wszystkich służb mundurowych, bez uwzględnienia specyfiki każdej ze służb, odrębności ich zadań oraz zróżnicowania warunków realizacji tych zadań. Trybunał uznał również, że oceniając zakres ingerencji ustawodawcy w sferę praw i wolności funkcjonariuszy służb mundurowych, specyfikę statusu przedstawicieli funkcjonariuszy publicznych w demokratycznym państwie prawnym, wyznaczoną przede wszystkim przez zakres przyznanych im kompetencji oraz szczególne warunki pełnienia służby. Szczególny charakter służby publicznej służb mundurowych umożliwia odmienne i bardziej rygorystyczne - niż w wypadku pozostałych zawodów i funkcji - ukształtowanie statusu służbowego, w tym zakresu jego utraty jak również sposobu rozstrzyganych decyzji wobec tych funkcjonariuszy (wyrok z dnia 23.02.2010 r. K 1/2008, wyrok z dnia 14.12.1999 r. sygn. SK 14/98 OTK nr 7 z 1999 poz. 163). Ponieważ w niniejszej sprawie wnioski o zbadanie konstytucyjności danego aktu prawnego dotyczyły przepisów ustawy należało rozważyć podstawę do podjęcia takiej decyzji w oparciu o art. 193 Konstytucji RP. Już samo sformułowanie wskazanego przepisu wskazuje na fakultatywność decyzji sądu w tym zakresie polegającą na wątpliwościach co do konstytucyjności danego przepisu (tak też Naczelny Sąd Administracyjny w postanowieniu z dnia 07.09.2011 r. I OZ 653/11 niepubl.) jak również niezbędności dla rozstrzygnięcia danej sprawy (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 16.03.2010 r. I (...) 407/09 niepubl., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29.02.2008 r. II CSK 463/07 niepubl.). Zdaniem Sądu I instancji odmienność sytuacji funkcjonariuszy służby więziennej i ich sytuacji prawnej w porównaniu do sytuacji pracowników zatrudnionych w oparciu o przepisy kodeksu pracy, jak również odmienność uregulowań sposobu rozstrzygania i możliwości odwołania się od poszczególnych decyzji przełożonych (decyzja, rozkaz, forma pisemna) nie dają podstaw do uznania niekonstytucyjności przepisu art. 219 ust. 3 i zwracania się w tym zakresie z odpowiednim pytaniem do Trybunału Konstytucyjnego.

Sąd wskazał również, iż powód aktualnie nie pozostaje w stosunku służbowym od 23 lipca 2015 roku albowiem jest niezdolny do służby. Tym samym przywrócenie mu poprzednio obowiązującego dodatku służbowego zgodnie z żądaniem pozwu jest niemożliwe do orzeczenia na przyszłość ze skutkiem od ewentualnego powrotu do służby P. A..

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity

Dz. U. poz. 490 z 2013) zasądając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację skierowaną do całości powyższego orzeczenia wniósł pełnomocnik powoda.

Zaskarżonemu wyrokowi apelujący zarzucił:

I. naruszenie przepisów postępowania, co doprowadziło do błędnego rozstrzygnięcia sprawy, a w szczególności:

1. naruszenie normy wynikającej z treści art. 328 § 2 kpc poprzez niewskazanie w treści uzasadnienia wyroku, na jakich dowodach Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie, jakie dowody uznał za wiarygodne, a którym wiarygodności odmówił, niewyjaśnienie dokładnie podstawy prawnej w drodze interpretacji z zachowaniem przyjętych i utrwalonych w prawie polskim metod interpretacji prawa;

2. naruszenie normy wynikającej z treści art. 227 kpc poprzez świadome nie przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka strony pozwanej w osobie A. J. podczas zadawania pytań do niego przez Sąd na okoliczność, kto został powołany na stanowisko kierownika ambulatorium i na jaki czas oraz z jakim kwalifikacjami zawodowymi i jaka była faktyczna przyczyna odwołania powoda z zajmowanej funkcji w realiach przedmiotowej sprawy co miało istotny wpływ na jej wynik;

3. naruszenie normy wynikającej z treści art. 162 kpc poprzez niedopuszczalne uchylenie pytania do świadka strony pozwanej w osobie A. J. przez Sąd wyrokujący zadanego przez pełnomocnika powoda podczas rozprawy na okoliczność dotyczącą prawa do choroby, które to miało istotny wpływ na wynik sprawy;

4. naruszenie normy wynikającej z treści art. 233 par.1 kpc poprzez dowolną ocenę przedstawionych dowodów, w szczególności nie uwzględnienie dowodów w postaci, mianowicie :

a. dowodu z rozkazu personalnego z dnia 26 lutego 2015 roku odnośnie powierzenia powodowi obowiązków kierownika ambulatorium w Zakładzie Karnym w G. na okres od 01 marca 2015 roku do dnia 31 sierpnia 2015 roku;

b. dowodu z dnia 26 lutego 2015 roku dotyczącego uposażenia od dnia 01 marca 2015 roku przysługującego z racji pełnionego stanowiska kierownika w Zakładzie Karnym w G.;

c. dowodu z rozkazu personalnego z dnia 27 maja 2015 roku na podstawie którego powód został odwołany bezpodstawnie z dniem 31 maja 2015 roku z pełnienia obowiązków na stanowisku kierownika ambulatorium z izbą chorych w Zakładzie Karnym w G.;

d. dowodu z dnia 27 maja 2015 roku dotyczącego obniżenia uposażenia powoda z dniem 01 czerwca 2015 roku z tytułu zmiany stanowiska służbowego w Zakładzie Karnym w G.;

e. dowodu z dnia 27 maja 2015 r na okoliczność obniżenia bezzasadnie dodatku służbowego od dnia 01 czerwca 2015 r z tytułu zajmowanego poprzednio służbowego przez powoda w Zakładzie Karnym w G.;

f. przeinaczanie zeznań świadka w osobie A. J. przez sąd dla potrzeb treści uzasadnienia swojego wyroku z dnia 09 marca 2016 roku wydanego w sprawie o sygnaturze akt IV P 66/2015 roku;

g. pominięcie dowodu i jego oceny w zakresie zwolnienia lekarskiego powoda z tytułu choroby powoda;

h. dowodu z orzeczenia z dnia 06 lipca 2015 roku dotyczącego powoda na okoliczność przyznania okresowego świadczenia rentowego z tytułu niezdolności pełnienia służby;

i. pobieżnej niewłaściwej oceny do dokumentów z akt osobowych tj.: rozkazu personalnego z dnia 17.10.2011 roku, pism z dnia 17.10.2011 r, i 07.11.2014 r na okoliczność przedmiotowej sprawy;

j. celowe pominięcie pism procesowych powoda składanych przez pełnomocnika powoda w dnia: 29 września 2015 r., 05 października 2015r. I 02 marca 2016 r. na okoliczność podnoszonej argumentacji merytoryczno- prawnej w zakresie bezprawnego działania strony pozwanej i stosowanego mobbingu ekonomicznego przez sąd orzekający w przedmiotowej sprawie;

k. całkowite niedopuszczalne niedopuszczenie dowodu zgłaszanego w piśmie procesowym pełnomocnika powoda z dnia 05 października 2015 r odnośnie dokumentów z przeprowadzonej kontroli w Zakładzie Karnym w G. odnośnie ambulatorium w którym powód pełnił funkcje kierownika;

l. zupełnie pominięcie przez sąd wyrokujący podniesionych wywodów przez pełnomocnika powoda treścią protokołu rozprawy na okoliczność przedmiotowej sprawy;

5. naruszenie normy wynikającej z treści art. 476 par. 1 i 2 kpc poprzez niedopuszczalną interpretację powołanego przepisu przez sąd orzekający w sposób niedopuszczalny w stosunku do strony powodowej z korzyścią wobec pozwanego.

II. naruszenie norm prawa materialnego, a w szczególności:

1. normy wynikającej z treści art. 220 ustawy z dnia 09 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (tekst jednolity Dz. U. Poz. 1415 z 2014 r. z późn. zm.) poprzez nieprawidłowe przyjęcie przez sąd, że stosunek służbowy funkcjonariusza służby więziennej nie jest stosunkiem pracy w sytuacji kiedy w realiach przedmiotowej sprawy chodzi o prawa majątkowe dotyczące uposażenie powoda w zakresie wynagrodzenia zasadniczego i dodatku służbowego wynikającego z zajmowanym stanowiskiem kierownika ambulatorium w Zakładzie Karnym w G.;

2. normy wynikającej z treści art. 85 par.2 pkt. 2 i 3 ustawy z dnia 09 kwietnia 2010 roku o Służbie Więziennej poprzez niedopuszczalne przyjęcie przez Sąd, że odwołanie powoda z pełnienia obowiązków kierownika ambulatorium miało związek z przedłużającą się z jego niezdolnością wykonywania powierzonych obowiązków w sytuacji, kiedy powołany przepis, a także każdy inny na podstawie przedmiotowej ustawy tego nie dopuszcza na okoliczność usprawiedliwionej nieobecności powoda w zakresie pełnionego stanowiska kierownika ambulatorium w Zakładzie Karnym w G.;

3. normy wynikającej z treści art. 57 par. 1 i 2 w związku z art. 58 par. 3 ustawy z dnia 09 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej w związku z par. 5 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości wskutek wadliwego przyjęcia przez sąd, że powód nie spełnia warunków wynikających z par. 4 ust.2 pkt 1 przedmiotowego rozporządzenia w sytuacji kiedy jest to nieprawdą pod względem merytorycznym i prawnym;

4. normy wynikającej z treści art. 60 w związku z art. 60c ust.2 pkt. 1 w związku z art. 60 ust. 5 pkt. 2 w związku z art. 60g ustawy z dnia 09 kwietnia 2010 r, o Służbie Więziennej poprzez niewłaściwe przyjęcie przez sąd orzekający, że dopuszczalne obniżenie uposażenia zasadniczego i dodatku służbowego powodowi przez pozwanego w okresie usprawiedliwionej nieobecności w służbie z tytułu uzasadnionego zwolnienia lekarskiego na stanowisku kierownika ambulatorium na podstawie pism: z dnia 27 maja 2015 roku z dniem 01 czerwca 2015 r w okolicznościach przedmiotowej sprawy;

5. normy wynikającej z treści art. 152 w związku z art. 157 ust.4 w związku z art. 41 ustawy z dnia 09 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej i art. 94³ w związku z art. 94 pkt. 2 b w związku z art 94³ par. 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r - Kodeks pracy oraz Zarządzenia nr 32/2013r Dyrektora Generalnego Służby Więziennej z dnia 18 lipca 2013 r w sprawie zapobiegania i przeciwdziałania zjawiskom mobbingu, dyskryminowania i molestowania w Służbie Więziennej poprzez nierefleksyjne przyjęcie przez Sąd wyrokujący, że takie zjawisko dyskryminowania i mobbingu o ekonomicznego w stosunku do powoda przez pozwanego w zakresie uposażenia i odwołania ze stanowiska kierownika ambulatorium podczas usprawiedliwionej nieobecności w służbie nie zachodzi w sytuacji kiedy to , nie ulega żadnej wątpliwości z naruszeniem wynikającym z art. 5 kodeksu cywilnego;

6. normy wynikającej z treści art. 72 w związku z art. 83 ust.2 ustawy z dnia 09 kwietnia 2010 r o Służbie Więziennej poprzez przyjęcie przez sąd, podczas zastępowania powoda z tytułu nieobecności w pełnieniu służby na stanowisku kierownika ambulatorium w Zakładzie Karnym w G. jego uposażenie może być dobrowolnie obniżone przez stronę pozwaną pismami z dnia 27 maja 2015 r od dnia 01 czerwca 2015 o łączną kwotę w wysokości 702,00 złotych również zgodnie z art. 78 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r Kodeksu pracy, co jest rzeczą niedopuszczalną na podstawie zdarzeń i faktów występujących w przedmiotowej sprawie;

7. normy wynikającej z treści art. 83 ust. 1 ustawy z dnia 09 kwietnia 2010 r o Służbie Więziennej z powodu dokonania wykładni i interpretacji przez sąd wyrokujący przedmiotowego przepisu w sposób dowolny niezgodny z rzeczywistym stanem faktycznym w stosunku do powoda na korzyść pełnomocnika powoda w sytuacji zaprzecza temu materiał dowodowy zgromadzony na okoliczność niniejszej sprawy;

8. normy wynikającej z treści art. 219 ust. 3 ustawy z dnia 09 kwietnia 2010 r o Służbie Więziennej poprzez przyjęcie przez Sąd na zasadzie własnego nieuzasadnionego domniemania, że przepis ten może być zgodny z Konstytucją RP w sytuacji kiedy pozbawia on powoda, wniesienia stosownego odwołania do Sądu powszechnego lub administracyjnego na podstawie obowiązujących norm konstytucyjnych wynikających z art. 2 w związku z art.32 w związku z art.77 ust.2 oraz art.78 Konstytucji RP.

9. normy wynikającej z treści art. 220 w związku 219 ust.1 pkt.2 i 6 w związku z ust.2 ustawy z dnia 09 kwietnia 2010 r o Służbie Więziennej poprzez niedopuszczalne przyjęcie przez Sąd wyrokujący, że zmiana stanowiska służbowego w stosunku do powoda ze strony pozwanego jest dopuszczalna podczas usprawiedliwionej nieobecności w pełnieniu obowiązków służbowych i może wiązać się ze zmianą uposażenia zasadniczego wraz z dodatkiem służbowym bez naruszenia art. 41 w związku z art.42 par.1 w związku z art. 45 par 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r Kodeksu pracy;

10. normy wynikającej z treści art. 59 ustawy z dnia 09 kwietnia 2010 roku o Służbie Więziennej poprzez przyjęcie przez Sąd orzekający, że obniżenie uposażenia zasadniczego i dodatku służbowego powodowi z tytułu zmiany stanowiska z kierownika ambulatorium w Izbie chorych Zakładu Karnego w G. na starszego asystenta przez zamierzone celowe działanie naruszone zostały przepisy wynikające z art. 57 w związku z art. 58 powołanej na wstępie ustawy oraz 78 w związku z art. 80 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 Kodeksu pracy przez pozwanego w sposób niedopuszczalny w realiach niniejszego postępowania sądowego.

11. normy wynikającej z treści art. 405 kodeksu cywilnego poprzez niezasadne bezpodstawne wzbogacanie Skarbu Państwa kosztem świadczenia rentowego w kwocie 702,00 złotych każdego miesiąca przez powoda z powodu nieodpowiedzialnych zawinionych działań strony pozwanej niezgodnych z prawem.

W granicach tak określonych zarzutów apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i uwzględnienie powództwa w całości, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I-ej instancji do ponownego rozpoznania, w każdym wypadku o zasądzenie na rzecz powoda od pozwanej kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi, pełnomocnik strony pozwanej wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem orzeczenie Sądu Rejonowego jest prawidłowe i znajduje oparcie zarówno w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jak i obowiązujących przepisach prawa.

Brak jest uzasadnionych podstaw do uwzględnienia apelacyjnych zarzutów naruszenia zarówno prawa procesowego, jak i prawa materialnego.

Przepis art. 233 § 1 k.p.c. stanowi, że sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Sąd dokonuje oceny wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów, mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności (tak np. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu orzeczenia z 11 lipca 2002 r., IV CKN 1218/00, LEX nr 80266).

Ramy swobodnej oceny dowodów są zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnym poziomem świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i ważąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (tak też Sąd Najwyższy w licznych orzeczeniach, np. z dnia 19 czerwca 2001 r., II UKN 423/00, OSNP 2003/5/137). Poprawność rozumowania sądu powinna być możliwa do skontrolowania, z czym wiąże się obowiązek prawidłowego uzasadniania orzeczeń (art. 328 § 2 k.p.c.).

Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga zatem wykazania, iż sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Natomiast zarzut dowolnego i fragmentarycznego rozważenia materiału dowodowego wymaga dla swej skuteczności konkretyzacji, i to nie tylko przez wskazanie przepisów procesowych, z naruszeniem których apelujący łączy taki skutek, lecz również przez określenie, jakich dowodów lub jakiej części materiału zarzut dotyczy, a ponadto podania przesłanek dyskwalifikacji postępowania sądu pierwszej instancji w zakresie oceny poszczególnych dowodów na tle znaczenia całokształtu materiału dowodowego oraz w zakresie przyjętej podstawy orzeczenia.

W ocenie Sądu Okręgowego dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego jest – wbrew twierdzeniom apelującego – prawidłowa. Sąd dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i doszedł do trafnego wniosku, iż sporne obniżenie dodatku służbowego w związku z przeniesieniem powoda na poprzednio zajmowane stanowisko służbowe po uprzednim czasowym powierzeniu wykonywania służby w innych warunkach na innym stanowisku, było w pełni prawidłowe.

Zarzuty skarżącego sprowadzają się w zasadzie do polemiki ze stanowiskiem Sądu oraz interpretacją dowodów dokonaną przez ten Sąd i jako takie nie mogą się ostać. Apelujący przeciwstawia bowiem ocenie dokonanej przez Sąd pierwszej instancji swoją analizę zgromadzonego materiału dowodowego i własny pogląd na sprawę. W apelacji zostały wskazane poszczególne okoliczności o treści dla powoda korzystnej. Jest to jednak potraktowanie zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób wybiórczy, to jest z pominięciem pozostałego - nie wygodnego lub nie odpowiadającego wersji zdarzeń przedstawionych przez powoda. Fragmentaryczna ocena materiału nie może zaś dać pełnego obrazu spornych okoliczności. Prawidłowo zrealizowanym zadaniem Sądu Rejonowego było przeprowadzenie całościowej oceny zebranego w sprawie materiału, ponieważ tylko taka mogła posłużyć dla oceny prawidłowości obniżenia uposażenia powoda.

W szczególności nie sposób zgodzić się ze skarżącym, iż dokonując ustaleń w sprawie Sąd pominął w sposób nieuprawniony istotną część materiału dowodowego, przeinaczył zeznania świadka w osobie A. J., wpłynął na ich zakres uchylając pytania strony powodowej zadawane świadkowi, a dotyczące faktycznej przyczyny odwołania powoda z zajmowanej funkcji oraz w treści protokołu rozprawy pominął wywody pełnomocnika powoda, choć ich treść miała znaczenie dla przedmiotowej sprawy.

W ocenie Sądu Okręgowego, argumentacja skarżącego podnoszona w tej materii po pierwsze nie ma żadnego odzwierciedlenia w realiach sprawy, po drugie odnosi się do faktów, które w przedmiotowym postępowaniu nie mogły stanowić przedmiotu analizy Sądu, a co za tym idzie wpływać na wynik rozstrzygnięcia. Po trzecie argumentacja ta odwołuje się do rzekomych uchybień, które z uwagi na zaniedbania proceduralne samej strony powodowej nie mogą obecnie prowadzić do przyjęcia ustaleń faktycznych zgodnych z jej oczekiwaniami.

Wbrew zapatrywaniom skarżącego, czyniąc ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy uwzględnił dokumenty wymienione w apelacji. Dowód z rozkazu personalnego z dnia 26 lutego 2015 r. odnośnie powierzenia powodowi obowiązków kierownika ambulatorium w Zakładzie Karnym w G. na okres od 01 marca 2015 r. do dnia 31 sierpnia 2015 r., dowód z dokumentu z dnia 26 lutego 2015 r. określającego uposażenie od dnia 01 marca 2015 r. przysługujące z racji powierzenia stanowiska kierownika w Zakładzie Karnym w G., dowód z rozkazu personalnego z dnia 27 maja 2015 r. odwołującego powoda z dniem 31 maja 2015 r. z pełnienia obowiązków kierownika w Zakładzie Karnym w G., dowód z dokumentu z dnia 27 maja 2015 r. dotyczącego obniżenia uposażenia powoda z dniem 01 czerwca 2015 r. z tytułu zmiany stanowiska służbowego w Zakładzie Karnym w G., dowód z dokumentu z dnia 27 maja 2015 r. dotyczącego obniżenia dodatku służbowego od dnia 01 czerwca 2015 r., podobnie jak fakt zwolnienia lekarskiego oraz przyznania świadczenia rentowego z tytułu niezdolności pełnienia służby były przedmiotem analizy Sądu. Stały się też podstawą dokonanych przez Sąd ustaleń, na co wyraźnie wskazuje treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Okoliczność, że na podstawie tych ustaleń Sąd wywiódł wnioski sprzeczne z oczekiwaniami powoda nie czyni zarzutów apelacji w tej materii uzasadnionymi.

Wbrew zapatrywaniom apelacji brak jest też podstaw do uznania, iż Sąd przeinaczył zeznania świadka A. J. i w sposób nieuprawniony wpłynął na ich zakres uchylając kierowane do świadka pytania pełnomocnika powoda dotyczące faktycznej przyczyny odwołania powoda z zajmowanej funkcji, a nadto pominął dokumenty z przeprowadzonej kontroli w Zakładzie Karnym w G., w treści protokołu rozprawy pominął zaś stanowisko pełnomocnika powoda istotne dla wyniku sprawy.

Odnosząc się do powyższych zarzutów wskazać należy, że zgodnie z art. 227 k.p.c. przedmiotom dowodu mogą być fakty mające dla rozstrzygnięcia istotne znaczenie. Z tego względu brak jest podstaw do „rozciągania” i przewlekania postępowania dowodowego poprzez objęcie jego zakresem faktów, które nie mają znaczenia dla wyniku sprawy. Przedmiotem niniejszego sporu była ocena zasadności zmniejszenia dodatku służbowego związanego z przeniesieniem powoda na stanowisko służbowe zajmowane poprzednio. Kwestia przyczyn oraz dopuszczalności odwołania ze stanowiska służbowego dokonanego rozkazem personalnym – o czym będzie jeszcze mowa – nie podlegała i nie podlega ocenie Sądu w drodze jakiegokolwiek odwołania. Z tych też względów kwestia zasadności takiego „przesunięcia” służbowego i przyczyn tego stanu rzeczy nie ma znaczenia dla oceny przedmiotu niniejszego sporu (choć samo powierzenie określonego stanowiska służbowego niewątpliwie determinuje wysokość uposażenia). Wobec tego ograniczenie postępowania dowodowego w tym zakresie było w pełni uprawnione.

Ponadto, nawet nie podzielając powyższego stanowiska podnieść należy, że zarzuty dotyczące treści protokołu mogły zostać podniesione przez stronę w trybie art. 160 k.p.c., zaś zastrzeżenia co do uchybień procesowych w zakresie prowadzonego postępowania dowodowego zgłoszone w trybie art. 162 k.p.c. Z uprawnień tych jednak strona powodowa nie skorzystała w postępowaniu rozpoznawczym. Uznać więc należy, że nie przysługuje jej prawo skutecznego powoływania tego rodzaju zarzutów i zastrzeżeń na etapie postępowania drugoinstancyjnego.

Chybione są też apelacyjne zarzuty naruszenia normy wynikającej z treści art. 476 § 1 i 2 k.p.c. oraz przepisów prawa materialnego w szczególności przepisów ustawy o służbie więziennej – art. 219, 220, art. 57, 58, 59, 60, 60c, 60g 72, 83, 85 152, 157 i norm Kodeksu Pracy - art. 42, 41, 45, 78, 80 poprzez przyjęcie, że: stosunek służbowy funkcjonariusza służby więziennej nie jest stosunkiem pracy, dopuszczalnym było odwołanie powoda z pełnienia obowiązków kierownika ambulatorium z uwagi na przedłużającą się niezdolność do pracy, co w stanie faktycznym legło u podstaw odwołania. Nadto przez przyjęcie, iż dopuszczalnym jest obniżenie uposażenia zasadniczego i dodatku służbowego w okresie usprawiedliwionej nieobecności w służbie.

Bezwzględnie podnieść należy – co zasadnie miał też na uwadze Sąd Rejonowy i co wydaje się być bezsporne między stronami – że przedmiotowa sprawa związana jest ze stosunkiem służbowym, który znajduje prawne uregulowanie w ustawie z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (tekst jedn. Dz. U. 2014 r., nr 1415). Podnieść należy, że ustawa ta kompleksowo reguluje prawa i obowiązki funkcjonariuszy, w ramach stosunków służbowych o charakterze prawno-administracyjnym.

Na mocy przepisu art. 220 wskazanej ustawy sądom powszechnym rozpoznającym sprawy z zakresu prawa pracy poddano do rozstrzygnięcia spory o roszczenia ze stosunku służbowego funkcjonariuszy w sprawach niewymienionych w art. 218 ust. 1 (dla których zastrzeżona jest decyzja) i art. 219 ust. 1 i 2 tej ustawy (który wskazuje jakie kwestie rozstrzyga się rozkazem personalnym niezaskarżalnym w drodze odwołania).

Tym samym uznać należy, że niniejsza sprawa dotycząca obniżenia dodatku służbowego funkcjonariusza służby więziennej nie jest sprawą ze stosunku pracy, a jedynie sprawą związaną ze stosunkiem pracy oddaną pod rozstrzygnięcie sądu powszechnego wyłącznie z mocy przepisu szczególnego (art. 1 k.p.c. w zw. z art. 476 § 1 p. 1 k.p.c.). Uznanie kompetencji Sądu Pracy do rozpoznania pewnego rodzaju spraw z zakresu stosunku służbowego nie sprawia jednak – czego jak wskazuje treść apelacji nie rozumie skarżący – iż materia związana ze wskazanym stosunkiem prawnym w prosty sposób podlega reżimowi prawnemu Kodeksu Pracy. Do stosunków uregulowanych w tego typu aktach prawnych, które kompleksowo regulują treść stosunków prawno-administracyjnych, przepisy powszechnego prawa pracy znajdują zastosowanie bowiem wyłącznie w sytuacji wyraźnego odesłania zawartego w pragmatyce służbowej. Ustawa o służbie więziennej – co również podnosił Sąd I instancji - zawiera zaś odesłanie do powszechnych norm prawa pracy jedynie w kilku sytuacjach, to jest w zakresie bhp (art. 117), udzielania zwolnień od zajęć służbowych oraz sposobu usprawiedliwiania nieobecności w służbie w zakresie nieuregulowanym niniejszą ustawą (art. 152), w zakresie mobbingu (art. 157 ust. 4) i uprawnień związanych z rodzicielstwem (art. 165). W pozostałym natomiast zakresie znajdują wprost zastosowanie przepisy samej ustawy lub pośrednio także w zakresie konkretnych odesłań przepisy prawa cywilnego. W konsekwencji, wbrew zapatrywaniom apelacji brak odesłania do przepisów art. 41, 42 czy też 45 kodeksu pracy oznacza, iż w sprawach dotyczących obniżania uposażenia (w tym dodatku służbowego) wskazane normy prawa pracy nie mogą być stosowane. Wobec powyższego, jak słusznie uznał Sąd I Instancji, sprawa niniejsza na mocy art. 220 ustawy o Służbie Więziennej podlega rozstrzygnięciu przez Sąd Pracy, jednak nie oznacza to zastosowania przepisów Kodeksu Pracy. Chybiony jest zatem zarzut apelacji, dotyczący błędnej interpretacji przez Sąd I Instancji przepisów kodeksu postępowania cywilnego - art. 1 w zw. z art. 476 oraz art. 220 ustawy o Służbie Więziennej, a także co do niezastosowania przepisów Kodeksu Pracy, a w szczególności art. 41 i 42.

Znamienne jest również, że skoro z mocy art. 219 ust. 1 wymienionej pragmatyki służbowej w formie rozkazu personalnego rozstrzyga się sprawy wynikające z podległości służbowej, dotyczące: powoływania oraz mianowania na stanowiska służbowe, odwoływania oraz zwalniania ze stanowisk służbowych i przenoszenia do dyspozycji, nadawania stopni Służby Więziennej, delegowania do czasowego pełnienia służby w innej jednostce organizacyjnej, oddelegowania do wykonywania zadań służbowych poza Służbą Więzienną w kraju lub poza granicami państwa, powierzenia obowiązków służbowych na innym stanowisku służbowym oraz (ust. 2) do stwierdzania wygaśnięcia stosunku służbowego, od którego nie przysługuje odwołanie, do kwestionowania zasadności tych czynności nie może posłużyć proces związany z innymi roszczeniami należnymi w przypadku ich wystąpienia. Z tych też względów kwestia zasadności przeniesienia lub odwołania funkcjonariusza z konkretnego stanowiska służbowego pozostaje bez znaczenia dla oceny prawidłowości zwiększenia lub obniżenia uposażenia. Wobec tego zarzuty apelacji kwestionujące prawidłowość Rozkazu Personalnego z dnia 27 maja 2015 r. są bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Chybiony jest również zarzut, że brak drogi odwoławczej od Rozkazu Personalnego z dnia 27 maja 2015 r., znamiennego dla niniejszego postępowania, jest niezgodny z Konstytucją RP przez pozbawienie powoda prawa wniesienia stosownego odwołania do sądu powszechnego lub administracyjnego na podstawie art. 2 w związku z art. 32 w związku z art. 77 ust. 2 oraz art. 78 Konstytucji RP.

Odnosząc się do powyższej kwestii w pierwszej kolejności wskazać należy, że to sam powód doprecyzował powództwo w taki sposób, że nie domagał się przywrócenia na poprzednie stanowisko służbowe lecz przywrócenia dotychczasowych warunków płacy w postaci dodatku służbowego. Zatem już z tego względu zarzuty podniesione w tym zakresie przez apelanta nie mogą przynieść postulowanego skutku instancyjnego.

Podnieść należy, że każdy obowiązujący akt prawny cechuje domniemanie jego konstytucyjności. Wychodząc zaś z zasady domniemania konstytucyjności aktów normatywnych, która służy bezpieczeństwu prawnemu i poczuciu pewności prawnej, należy stwierdzić, że tylko Trybunał Konstytucyjny może orzec w przedmiocie zgodności ustawy

z Konstytucją (art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym, Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zm.). Zatem nie ma wątpliwości, że domniemanie konstytucyjności aktów prawnych zapewnia stabilność i pewność obrotu prawnego. Natomiast wyrok orzekający o niekonstytucyjności aktu czy też konkretnego przepisu kreuje nową rzeczywistość poprzez wzruszenie dotychczasowego porządku prawnego. Niemniej jednak, by doszło do takiego wzruszenia choćby poprzez pytanie, o którym mowa w art. 193 Konstytucji RP, muszą istnieć uzasadnione wątpliwości w zakresie poszanowania wolności i praw obywateli. Przedstawienie pytania prawnego Trybunałowi Konstytucyjnemu musi być poprzedzone stwierdzeniem zaistnienia w konkretnej sprawie nie dającej się usunąć w drodze wykładni wątpliwości co do konstytucyjności aktu normatywnego, od której rozstrzygnięcia zależy orzeczenie o przedmiocie sprawy (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. z dnia 7 września 2011 r. I SA/Go 93/11 LEX nr 966050). Na gruncie rozpoznawanej sprawy - jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy - żadne tego rodzaju wątpliwości nie zachodzą.

Ustawa z 2010 r. o Służbie Więziennej w sposób odmienny od dotychczasowego uregulowała zasady orzekania w sprawach dotyczących funkcjonariuszy Służby Więziennej. Z przepisów rozdziału 20 tej ustawy, określających zasady rozpatrywania sporów o roszczenia funkcjonariuszy ze stosunku służbowego wynika, że nie wszystkie sprawy podlegają załatwieniu w trybie postępowania administracyjnego i kontroli sądu administracyjnego. Część spraw, mimo, że dotyczą stosunku służbowego, poddane zostały orzekaniu przez sąd właściwy w sprawach z zakresu prawa pracy, zaś niektóre ze spraw służbowych zostały wyłączone z możliwości ich zaskarżenia w jakimkolwiek trybie (postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w O. z dnia 26 października 2011 r. II SO/O. 22/10. LEX nr 1124036). Podjęcie służby w formacjach mundurowych, w tym w Służbie Więziennej, jest dobrowolne. Każdy, kto dobrowolnie przystępuje do takiej służby, rezygnuje z pewnej części swobód obywatelskich przez co decyduje się automatycznie na ograniczenie prawa do sądu. Niewątpliwie przejawem podległości służbowej funkcjonariusza jest pozostawienie jego przełożonym prawa decydowania o powołaniu na określone stanowisko służbowe, czy też awansie na wyższy stopień służbowy (postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 września 2011 r. I OSK (...) LEX nr 1149164). Ponadto, szczególny charakter służby publicznej służb mundurowych umożliwia odmienne i bardziej rygorystyczne - niż w wypadku pozostałych zawodów i funkcji - ukształtowanie statusu służbowego, w tym zakresu jego utraty jak również sposobu rozstrzygania decyzji wobec tych funkcjonariuszy (wyrok z dnia 23.02.2010 r. K 1/2008, wyrok z dnia 14.12.1999r sygn. SK 14/98 OTK nr 7 z 1999 poz. 163 powoływany już przez Sąd Rejonowy). Tym samym nie sposób uznać, że ograniczenie uprawnień funkcjonariuszy służby więziennej w zakresie możliwości zaskarżenia decyzji ich przełożonych do sądu samo przez się jest niekonstytucyjne. Zatem i w tym zakresie zaskarżony wyrok odpowiada prawu.

Nieuprawnione jest też twierdzenie apelacji, iż pozwany w związku z przeniesieniem powoda na inne stanowisko służbowe – tj. ze stanowiska kierownika Ambulatorium na stanowisko starszego asystenta nie był uprawniony do zmniejszenia mu uposażenia w tym dodatku służbowego. Wnioski Sądu Rejonowego wywiedzione w tej materii są w pełni prawidłowe.

Podnieść należy – czemu skarżący nie zaprzecza – iż powód rozkazem personalnym został przeniesiony na okres od dnia 1 marca 2015 r. do dnia 31 sierpnia 2015 r. ze stanowiska starszego asystenta na stanowiska kierownika Ambulatorium. W związku z powyższym powodowi przyznano wyższe uposażenie i dodatek służbowy. Następnie w okresie zwolnienia lekarskiego spowodowanego chorobą, po tym jak powód wniósł o ustalenie jego dalszej przydatności do służby w związku ze stanem zdrowia, rozkazem personalnym z dnia 27 maja 2015 r. z dniem 31 maja 2015 r. odwołano go z pełnienia tych obowiązków służbowych powierzając ponownie stanowisko asystenta. Następnie pismami z dnia 27 maja 2015 r. obniżono uposażenie w zakresie wynagrodzenia zasadniczego i dodatku służbowego, zrównując z wynagrodzeniem poprzednio otrzymywanym. We wskazanym zachowaniu pozwanego nie sposób dopatrzeć się jakichkolwiek nieprawidłowości. Powód - wbrew stanowisku apelacji - w związku z ponownym powierzeniem stanowiska starszego asystenta nie został przeniesiony na niższe stanowisko służbowe w rozumieniu art. 85 ustawy o służbie więziennej, lecz w myśl art. 83 tej ustawy zostało mu powierzono pełnienie obowiązków służbowych na innym stanowisku w tej samej jednostce organizacyjnej na czas nieprzekraczający 12 miesięcy. W konsekwencji do powoda nie miał zastosowania art. 72 ustawy, który zakazuje obniżenia wynagrodzenia

funkcjonariuszowi przeniesionemu na stanowisko zaszeregowane do niższego uposażenia. Powód nie został bowiem przeniesiony na takie stanowisko lecz niejako powrócił do wykonywania służby na poprzednim stanowisku służbowym. W okresie powierzenia służby na stanowisku kierownika uposażenie funkcjonariusza nie było obniżone. Zakaz obniżania wynagrodzenia w okresie wykonywania obowiązków służbowych na innym stanowisku nie jest jednak równoznaczny z zakazem jego obniżenia już po zakończeniu ich wykonywania. Należy bowiem mieć świadomość, że czasowe przeniesienie na inne stanowisko służbowe nie jest instytucją analogiczną do awansu. Służy ono jedynie zapewnieniu możliwości swobodnego dysponowania kadrami, gdy zajdzie konieczność czasowego uzupełnienia braków osobowych. Z tych też względów zwiększenie uposażenia w związku z przeniesieniem na inne stanowisko nie może być utożsamiane z jego przyznaniem w zwiększonej wysokości niejako na stałe, czego chciałby powód. Powyższe uregulowanie jest analogiczne w przypadku nakazania funkcjonariuszowi czasowego zastępowania innego funkcjonariusza na jego stanowisku – art. 83 ust. 2 ustawy. I w tym wypadku wynagrodzenie funkcjonariusza, który zastępuje innego na analogicznym, niższym lub wyższym stanowisku nie może być zmniejszone. Jeśli jednak funkcjonariusz w związku z takim zastępstwem otrzyma większe uposażenie, a następnie po powrocie zastępowanego powróci do wykonywania własnych obowiązków nie oznacza to zakazu zmiany wynagrodzenia i przyznania go w dawnej wysokości. Tym samym nawet jeśli powierzenie nowych obowiązków powodowi nastąpiło w okolicznościach zastępstwa – czego nie potwierdza materiał sprawy, a co sugeruje skarżący – to i tak ponowne przeniesienie na poprzednio zajmowane stanowisko mogło się wiązać z obniżeniem uposażenia powoda.

Zgodnie z art. 57 i 58 ustawy o służbie więziennej wysokość uposażenia zasadniczego funkcjonariusza jest uzależniona od grupy zaszeregowania jego stanowiska służbowego. Wysokość wynagrodzenia zasadniczego i dodatku służbowego powoda została przez Zakład Karny w G. ustalona zgodnie z poszanowaniem powyższych zasad. W związku z tym brak podstaw do uznania zasadności żądań apelacji w tym zakresie. Sugestie zaś, że odwołanie powoda ze służby na stanowisku kierowniczym w okresie choroby, wcześniej – przed przewidywanym terminem zakończenia wykonywania czasowo powierzonych obowiązków - w ogóle było niedopuszczalne, nie mogą wpłynąć na wynik sporu. Jak już bowiem podniesiono odwołania tego dokonano rozkazem personalnym, badanie legalności którego nie podlega kognicji Sądu.

Zdaniem Sądu Okręgowego całkowicie nieuprawnione są też zarzuty apelacji powołujące się na błędne przyjęcie przez Sąd I instancji, iż nie jest możliwe przywrócenie powodowi dodatku służbowego zgodnie z żądaniem pozwu, bowiem ten nie pozostaje w służbie od dnia 23 lipca 2015 r., gdyż jest całkowicie niezdolny do jej pełnienia. Odnosząc się do powyższego stwierdzić należy, iż w tym zakresie stanowisko skarżącego jest niekonsekwentne. Z jednej strony podaje on, że stosunek służby powoda trwa i jest on w służbie, bo zaliczenie do grupy inwalidzkiej w związku ze służbą ma charakter czasowy do 2018 r. w związku z czym potencjalnie możliwe jest dalsze wykonywanie obowiązków służbowych po kontrolnym orzeczeniu komisji lekarskiej w 2018 r. / k. 93/. Z drugiej zaś, w piśmie stanowiącym odpowiedź na stanowisko pozwanego w postępowaniu apelacyjnym skarżący podnosi, że stosunek służbowy powoda ustał z mocy przyznania świadczenia rentowego podczas trwania zwolnienia lekarskiego /k.122/ i powołuje się na wydanie rozkazu personalnego w dniu 23 lipca 2015 r. o wygaśnięciu stosunku służbowego po uprawomocnieniu się orzeczenia Komisji Lekarskiej. Tym samym argumentacji w tym zakresie nie można uznać za przekonującą. Ponadto, z dokumentów znajdujących się w aktach osobowych powoda, a w szczególności świadectwa służby /k. 15 części C akt osobowych/ wynika niewątpliwie, że stosunek służbowy ustał z dniem 23 lipca 2015 r. Wobec tego zarzuty wywiedzione w tej materii stanowią wyłącznie nieudolną próbę obrony stanowiska procesowego skarżącego.

Żądania apelacji nie usprawiedliwiają też zarzuty wskazujące na stosowanie przez pozwanego mobbingu i dyskryminacji ekonomicznej. Zgodnie z art. 381 k.p.c. sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynika później. Wydanie niekorzystnego dla strony wyroku nie może stanowić samoistnej podstawy powołania się w postępowaniu apelacyjnym na nowe fakty i dowody (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 lutego 2015 r. I ACa 968/14 LEX nr 1661163). Powód nie przedstawił żadnych dowodów, które wskazywałyby na powyższe zachowania pozwanego. Nadto, podniósł tego rodzaju argumentację dopiero na etapie postępowania apelacyjnego. Brak więc podstaw do uznania, że sporne obniżenie dodatku służbowego miało w istocie takie właśnie podłoże.

Reasumując, brak jest podstaw do kwestionowania poprawności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego. Wbrew twierdzeniom apelacji Sąd dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i właściwie zastosował normy prawa materialnego.

Mając powyższe na uwadze i na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił apelację, jako bezzasadną.

O zwrocie kosztów zastępstwa procesowego za II instancję orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c. a także w oparciu o § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015 r., poz.1804).

J.L